

[Inger Stilling Pedersen]

I den forbindelse vil jeg gerne sige et par ord om afgifter, fordi der tales om miljøafgifter og om andre afgifter. Folk tror ikke længere på det. Vi kan lige så godt sige rent ud, at nu vil vi altså have noget mere for den el, og vi har nogle grunde til, at vi siger det. Man kan lave alle mulige afgifter og sige: Det er for miljøets skyld, og det er for dits og det er for dats skyld. Men folk ude omkring i landet siger: Ja, det er, fordi I vil have nogle flere penge i kassen. Lad os derfor bare sige det, som det er, nemlig at det skal vi have af mange forskellige grunde: fordi vi skal have et bredt forsyningsnet, vi skal have mange ting ind. Noget kan forrente sig, og andet kan ikke. Og så må man prøve at finde ud af og finde frem til, hvor det egentlig bedst kan betale sig at investere ud fra både energimæssige, miljømæssige og samfundsmæssige hensyn. Det er klart. Men alt det dér med, at nu lægger vi afgifterne om af hensyn til miljøet, tror jeg ikke der er ret mange der hopper på mere.

Men at vi skal gøre det af hensyn til miljøet, er noget helt andet, for miljøet er vi jo alle sammen enige om er uhyre vigtigt. Det er nok noget af det, som optager alle fra de yngste til de ældste, at vi gerne vil værne om vores miljø på alle de måder, vi kan. Men det nytter altså ikke at sige: Hvis vi bare smider så og så mange penge ud, har vi sikret det miljø, for det er slet ikke sikkert.

Derfor vil Kristeligt Folkeparti også i dag gerne sige, at nok vil vi gerne være med til at bære omkostninger, men vi vil også gerne have at vide, at vi får noget for pengene – at vi ikke bare smider dem ud, fordi man lige pludselig finder ud af, at nu kan dette her være så og så godt.

Derfor tror vi, at vi ikke skal forhaste os så meget. Det kan lyde meget kønt at sige: Omkring år 2000 vil vi nå så og så langt. Men det kunne jo være, at det var bedre, at det var år 2010. Det kunne også være, at det var bedre, at naturgasselskaberne havde lidt længere tid til at få orden i deres økonomi, hvis det var en fornuftig overgang. Det har noget at gøre med at kurere en patient, men man kan jo også gøre det så meget, at man slår vedkommende ihjel på én gang, men så er man selvfølgelig færdig med behandlingen bagefter. Man kan også godt trække det lidt ud, sådan at man får en fornuftig overgang.

Kristeligt Folkeparti vil gerne være med til at se på de elementer, som indgår både i redegørelsen og i planen. Men som måske også forstået er vi ikke særlig venlige over for tvang.

Der er også noget andet, som jeg synes skal frem, og som vi ikke har talt så meget om i dag. Man taler om, at folk ikke vil, hvis der ikke er nogle høje afgifter. Der er imidlertid også noget, der hedder opdragelse, helt fra børnene er små, og hele livet igennem, altså at man lærer, hvordan man skal omgås tingene, og hvordan det egentlig godt kan betale sig.

Jeg synes også altid, det er fornuftigt at forhandle med mennesker. Jeg synes også, det er fornuftigt at forhandle med selskaber og andre, der skal administrere ting. Jeg tror, vi danske – det gælder nok de fleste folk på Jorden – ikke kan lide tvang. Man kan ikke lide, at nogen kommer og siger til én: Nu skal du gøre sådan og sådan. Man er egentlig meget mere venligt stemt, når nogen kommer og siger: Skal vi ikke forhandle om dette her? Når vi så har forhandlet, kan det være, at vi ikke kan blive enige, men det kan også være, at vi kan nå meget langt ad forhandlingens vej, sådan at vi får nogle tilfredse mennesker, og det gælder på alle energiområderne i Danmark. Det gælder også selskaber og kraftvarmeværker, at vi skal tage dem med ind i diskussionen, sådan at de føler, at de har medindflydelse og dermed også et medansvar.

Jeg tror ikke på, at man skal betragte hinanden som – jeg vil ikke bruge ordet fjender, men der er forskellige måder at sige tingene på. Jeg tror, at vi her i Danmark, både alle politiske partier og alle, der står for energi- og varmesektoren i Danmark, har et fælles ønske om at gøre det så godt, som vi overhovedet kan, både miljømæssigt og prismæssigt. For når det gælder prisen, har man måske ikke tænkt på, at man dér specielt rammer børnefamilier. Jeg kan ikke lade være med at more mig lidt en gang imellem, når jeg hører mennesker, hvis børn er ved at blive store, for så begynder de at forstå noget af det. Når de gerne vil i bad så og så mange gange og de skal spille plader til langt hen på aftenen og hygge sig, går der meget mere lys og varme og varmt vand til, end hvis man f.eks. er sig selv eller to derhjemme, der kan blive enige om, at nu gør vi sådan og sådan. Derfor er det ikke altid lykken at have meget store varme- og eludgifter.